

Sygn. akt VII K 258/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2016r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Urszula Lewicka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Łuczak

w obecności oskarżyciela z Urzędu Celnego w K. eksperta Służby Celnej R. M.

po rozpoznaniu w dniu 26.04.2016r.

sprawy **Z. P.**, syna S. i D. z domu U., ur. (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

działając w warunkach czynu ciągłego, uchylił się od opodatkowania poprzez nie składanie Naczelnikowi Urzędu Celnego w K. deklaracji podatkowych dla podatku akcyzowego za miesiące: styczeń 2009r. do dnia 25 lutego 2009r., miesiąc luty 2009r. do dnia 25 marca 2009r., marzec 2009r do dnia 27 kwietnia 2009r., kwiecień 2009r do dnia 25 maja 2009r., maj 2009r. do dnia 25 czerwca 2009r., czerwiec 2009r. do dnia 27 lipca 2009r., lipiec 2009r do dnia 25 sierpnia 2009r., sierpień 2009r do dnia 25 września 2009r., wrzesień 2009r do dnia 26 października 2009r., październik 2009r do dnia 25 listopada 2009r., listopad 2009r do dnia 28 grudnia 2009r., grudzień 2009r do dnia 25 stycznia 2010r., z tytułu sprzedaży 256980 litrów oleju przeznaczonego do celów opałowych bez prawidłowych oświadczeń nabywcy o ich przeznaczeniu oraz z tytułu użycia oleju przeznaczonego do celów opałowych niezgodnie z przeznaczeniem wbrew przepisom art. 89 ust. 5-10 i ust. 16 oraz art. 88 ust. 4-5 ustawy z dnia 06 grudnia 2008r o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014r., poz. 752 ze zm.), czym spowodowano uszczuplenie należności dla podatku akcyzowego w wysokości 351.429,00 złotych

tj. o czyn z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

1. oskarżonego Z. P. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 54 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 54 § 1 kks wymierza mu karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych,
2. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

SSR U. L.

Sygn. akt VII K 258/15

UZASADNIENIE

Oskarżony Z. P. prowadził jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...) Stacja Paliw z siedzibą w miejscowości K., ul. (...), gdzie sprzedawał paliwa ciekłe indywidualnym nabywcom.

(dowód: częściowe wyjaśnienia oskarżonego Z. P. k 318-319, 339-340, 367-367v)

W 2013 r. w firmie oskarżonego została przez pracowników Urzędu Celnego w K. przeprowadzona kontrola podatkowa nr (...) - (...) -10/13, dotycząca podatku akcyzowego i obejmująca okres 2009 r., w którym oskarżony nie składał

Naczelnikowi Urzędu Celnego w K. comiesięcznych deklaracji podatkowych dla podatku akcyzowego. W trakcie kontroli stwierdzono występowanie nieprawidłowości podczas sprzedaży oleju do celów opałowych, polegające na:

- pobieraniu oświadczeń zawierających fikcyjne lub nieprawdziwe dane nabywców;
- nie wystawianiu w ogóle dokumentów sprzedaży albo nie pobieraniu oświadczeń od nabywców;
- zużywaniu oleju opałowego niezgodnie z przeznaczeniem – sprzedaż oleju niejednokrotnie odbywała się za pomocą odmierzacza paliw, gdyż paliwo opałowe przechowywane było w zbiorniku podłączonym do odmierzacza paliw.

Na skutek tego, decyzjami Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. z 28.03.2014 r.:

- nr (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X, stwierdzono powstanie u oskarżonego obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego i określono wysokość zobowiązania podatkowego za styczeń 2009 r. na kwotę 23.765 zł;

(dowód: decyzja k 2-14)

- nr (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X, stwierdzono powstanie u oskarżonego obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego i określono wysokość zobowiązania podatkowego za luty 2009 r. na kwotę 12.429 zł;

(dowód: decyzja k 15-26)

- nr (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X, stwierdzono powstanie u oskarżonego obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego i określono wysokość zobowiązania podatkowego za marzec 2009 r. na kwotę 76.978 zł;

(dowód: decyzja k 27-42)

- nr (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X, stwierdzono powstanie u oskarżonego obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego i określono wysokość zobowiązania podatkowego za kwiecień 2009 r. na kwotę 54.780 zł;

(dowód: decyzja k 43-58)

- nr (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X, stwierdzono powstanie u oskarżonego obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego i określono wysokość zobowiązania podatkowego za maj 2009 r. na kwotę 64.275 zł;

(dowód: decyzja k 59-73)

- nr (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X, stwierdzono powstanie u oskarżonego obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego i określono wysokość zobowiązania podatkowego za czerwiec 2009 r. na kwotę 59.140 zł;

(dowód: decyzja k 74-89)

- nr (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X, stwierdzono powstanie u oskarżonego obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego i określono wysokość zobowiązania podatkowego za lipiec 2009 r. na kwotę 104.890 zł;

(dowód: decyzja k 90-107)

- nr (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X, stwierdzono powstanie u oskarżonego obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego i określono wysokość zobowiązania podatkowego za sierpień 2009 r. na kwotę 142.074 zł;

(dowód: decyzja k 107-129)

- nr (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X, stwierdzono powstanie u oskarżonego obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego i określono wysokość zobowiązania podatkowego za wrzesień 2009 r. na kwotę 159.560 zł;

(dowód: decyzja k 130-152)

- nr (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X, stwierdzono powstanie u oskarżonego obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego i określono wysokość zobowiązania podatkowego za październik 2009 r. na kwotę 163.705 zł;

(dowód: decyzja k 153-174)

- nr (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X, stwierdzono powstanie u oskarżonego obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego i określono wysokość zobowiązania podatkowego za listopad 2009 r. na kwotę 103.045 zł;

(dowód: decyzja k 175-193)

- nr (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X, stwierdzono powstanie u oskarżonego obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego i określono wysokość zobowiązania podatkowego za grudzień 2009 r. na kwotę 130.380 zł;

(dowód: decyzja k 194-210)

Na skutek odwołań oskarżonego od 12 decyzji Naczelnika Urzędu Celnego w K. z 28.03.2014 r. noszących numery od (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X do (...) - (...) (...) - (...) - 10/13/X, decyzjami Dyrektora Izby Celnej w P. z 12.08.2014 r., noszącymi odpowiednio nr:

- (...) - (...) - 133/GW;

- (...) - (...) - 134/GW;

- (...) - (...) - 135/GW;

- (...) - (...) - 124/14/GW;

- (...) - (...) - 125/14/GW;

- (...) - (...) - 126/14/GW;

- (...) - (...) - 127/14/GW;

- (...) - (...) - 128/14/GW;

- (...) - (...) - 129/14/GW;

- (...) - (...) - 130/14/GW;

- (...) - (...) - 131/14/GW;

- (...) - (...) - 132/14/GW;

utrzymano w mocy zaskarżone decyzje Naczelnika Urzędu Celnego, stwierdzając w uzasadnieniach, że ustalenia faktyczne i subsumcja prawna stwierdzonych stanów były prawidłowe.

Oskarżony nie składał na te decyzje Dyrektora Izby Skarbowej w P., skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P..

Łącznie zaległe zobowiązania podatkowe oskarżonego z tytułu podatku akcyzowego od sprzedaży 256.980 litrów oleju opałowego z naruszeniem przepisów w sposób wskazany w decyzjach podatkowych, wyniosły 351.249 zł.

(dowód: decyzje k 212-217, 218-223, 224-232, 233-241, 242-250, 260-268, 269-277, 278-286, 287-295, 296-304, 305-313, 341-344; pisma z Referatu Akcyzy i Gier Izby Celnej w P. k 328, 342-343; pismo z Referatu Akcyzy i Gier Urzędu Celnego w K. k 329)

Oskarżony Z. P. ma 41 lat, posiada wykształcenie średnie techniczne, z zawodu jest technikiem informatykiem, jest kawalerem i nie ma dzieci, nie posiada nikogo utrzymywania, sam nie pracuje i pozostaje na utrzymaniu rodziców, majątku nie posiada. Oskarżony nie był karany.

(dane osobopoznawcze k 318, 339, 367; dane o karalności k 346).

Oskarżony przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 26.11.2014 r. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Przesłuchany ponownie w dniu 16.04.2015 r., oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (w brzmieniu tego zarzutu po jego zmianie postanowieniem z 9.04.2015 r., który stał się identyczny z zarzutem aktu oskarżenia) i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Przesłuchany na rozprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Po odczytaniu mu wyjaśnień z postępowania przygotowawczego, oskarżony oświadczył, że podtrzymuje odczytane mu wyjaśnienia w tym znaczeniu, że będąc przesłuchanym po raz pierwszy przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, natomiast w trakcie drugiego przesłuchania odwołał wcześniejsze przyznanie się do winy, ponieważ źle zrozumiał treść odczytanego mu zarzutu, na skutek czego myślał, że chodziło o to, iż składał wadliwe oświadczenia, a nie o to, że nie składał ich wcale.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, ponieważ są one zgodne z uznanymi za wiarygodne dowodami z decyzji administracyjnych, podjętymi na skutek kontroli podatkowej przeprowadzonej w firmie oskarżonego, których konkluzje nie pozostawiają wątpliwości odnośnie prawidłowości poczynionych w nich ustaleń.

Sąd uznał za wiarygodne przeprowadzone w sprawie dowody z dokumentów, ze względu na to, że żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości danych wynikających z tych dokumentów, a Sąd nie znalazł podstaw by uczynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 54 § 1 kks, podatnik, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża podatek na uszczuplenie, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie. Według art. 6 § 2 kks, dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy.

Oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, za czym jednoznacznie przemawia treść wydanych w stosunku do niego decyzji podatkowych, jak również przyznanie się oskarżonego do winy podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, a także na rozprawie. Sąd nie uznał też za uzasadnioną obronę oskarżonego przedstawioną przez niego w sprzeciwie od wyroku nakazowego z 9.06.2015 r., ponieważ obrona ta opierała się na stwierdzeniu, że oskarżony nie przyznał się do winy, a istniejące w oświadczeniach nabywców błędy co do ich danych nie wynikały z postępowania czy świadomego działania oskarżonego, podczas gdy oskarżony później przyznał się, a to jego przyznanie nie budzi wątpliwości co do jego szczerości.

Obowiązki naruszone przez oskarżonego zostały określone w art. 88 ust. 4 i 5 ustawy z 6.12.2008 r. o podatku akcyzowym (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 752 ze zm.), według których:

„4. Za użycie paliw opałowych lub olejów napędowych, o których mowa w art. 88 ust. 3 ustawy, niezgodnie z przeznaczeniem uznaje się również ich posiadanie lub sprzedaż ze zbiornika podłączonego do odmierzacza paliw.

5. Za odmierzacz paliw określony w odrębnych przepisach uznaje się instalację pomiarową przeznaczoną do tankowania pojazdów silnikowych, małych łodzi i małych samolotów.”;

- a także art. 89 ust. 5 – 10 i ust. 16 tej ustawy, wedle których:

„5. Sprzedawca wyrobów akcyzowych nieobjętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i pkt 15 lit. a) ustawy, jest obowiązany w przypadku sprzedaży:

1) osobom prawnym, jednostkom organizacyjnym niemającym osobowości prawnej oraz osobom fizycznym prowadzącym działalność gospodarczą – do uzyskania od nabywcy oświadczenia, że nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych lub będą sprzedane z przeznaczeniem do celów opałowych, uprawniających do stosowania stawek akcyzy określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i pkt 15 lit. a) ustawy;

2) osobom fizycznym nieprowadzącym działalności gospodarczej – do uzyskania od nabywcy oświadczenia, że nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych, uprawniających do stosowania stawek akcyzy określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i pkt 15 lit. a) ustawy; oświadczenie to powinno być załączone do kopii paragonu lub kopii innego dokumentu sprzedaży wystawionego nabywcy, a w przypadku braku takiej możliwości sprzedawca jest obowiązany wpisać na oświadczeniu numer i datę wystawienia dokumentu potwierdzającego tę sprzedaż.

6. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 5 pkt 1, z zastrzeżeniem ust. 7, powinno być dołączone do faktury oraz powinno zawierać:

1) dane dotyczące nabywcy, w tym nazwę oraz adres siedziby lub zamieszkania, a także NIP lub REGON;

2) określenie ilości i rodzaju oraz przeznaczenia nabywanych wyrobów;

3) wskazanie rodzaju, typu oraz liczby posiadanych urządzeń grzewczych oraz miejsca (adresu), gdzie znajdują się te urządzenia;

4) datę i miejsce złożenia oświadczenia;

5) czytelny podpis składającego oświadczenie.

1. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 5 pkt 1, jeżeli jest czytelnie podpisane, może być również złożone na wystawianej fakturze, ze wskazaniem rodzaju, typu oraz liczby posiadanych urządzeń grzewczych oraz miejsca (adresu), gdzie znajdują się te urządzenia.

2. 8. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 5 pkt 2, powinno zawierać:

- 1) imię i nazwisko, numer dowodu osobistego lub nazwę i numer innego dokumentu stwierdzającego tożsamość, numer PESEL nabywcy lub pełnoletniej osoby zameldowanej pod tym samym adresem co nabywca;
- 2) adres zameldowania nabywcy oraz adres zamieszkania, jeżeli jest inny od adresu zameldowania;
- 3) określenie ilości, rodzaju oraz przeznaczenia nabywanych wyrobów;
- 4) określenie liczby posiadanych urządzeń grzewczych, w których mogą być wykorzystane te wyroby oraz miejsc (adresów), gdzie znajdują się te urządzenia;
- 5) wskazanie rodzaju i typu urządzeń grzewczych;
- 6) datę i miejsce sporządzenia oświadczenia oraz czytelny podpis składającego oświadczenie.

8a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 5, może być zastąpione oświadczeniem złożonym w okresowej umowie zawartej między sprzedawcą a nabywcą wyrobów akcyzowych określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15 lit. a, które wywiera skutek jedynie w stosunku do nabywanych wyrobów akcyzowych w ilości wynikającej z tej umowy, zawierającym dane określone w ust. 6 lub 8, pod warunkiem:

- 1) przekazania kopii tej umowy właściwemu dla sprzedawcy naczelnikowi urzędu celnego przed dokonaniem pierwszej sprzedaży tych wyrobów;
- 2) potwierdzenia każdej sprzedaży tych wyrobów fakturą.

9. Osoba fizyczna nieprowadząca działalności gospodarczej nabywająca wyroby akcyzowe określone w ust. 1 pkt 9, 10 i pkt 15 lit. a jest obowiązana do okazania sprzedawcy dokumentu, o którym mowa w ust. 8 pkt 1, w celu potwierdzenia jej tożsamości.

10. Sprzedawca wyrobów akcyzowych określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i pkt 15 lit. a osobom fizycznym nieprowadzącym działalności gospodarczej jest obowiązany zastosować stawkę akcyzy określoną w ust. 4 pkt 1 albo odmówić sprzedaży tych wyrobów w przypadku, gdy:

- 1) osoba nabywająca te wyroby odmawia okazania dokumentu, o którym mowa w ust. 8 pkt 1;
- 2) dane zawarte w oświadczeniu są niekompletne, nieczytelne lub nie zgadzają się z danymi wynikającymi z dokumentu, o którym mowa w ust. 8 pkt 1;
- 3) adres, pod który sprzedawca dostarczył wyroby akcyzowe, jest inny niż wskazane w oświadczeniu nabywcy miejsce (adres), gdzie znajdują się urządzenia grzewcze;
- 4) ilość i rodzaj nabywanych wyrobów akcyzowych są inne niż wskazane w oświadczeniu. (...)

16. W przypadku gdy warunki, o których mowa w ust. 5–12, nie zostały spełnione i w wyniku postępowania podatkowego, postępowania kontrolnego albo kontroli podatkowej ustalono, że wyroby, o których mowa w ust. 1 pkt 9, 10 i 15 lit. a) ustawy, nie zostały użyte do celów opałowych lub gdy nie ustalono nabywcy tych wyrobów, stosuje się stawkę akcyzy określoną w ust. 4 pkt 1.”

Podsumowując, oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, ponieważ naruszył wskazane powyżej przepisy prawa podatkowego i uchylił się od opodatkowania poprzez nie składanie Naczelnikowi Urzędu Celnego w K. deklaracji podatkowych dla podatku akcyzowego za wskazane w zarzucie miesiące z tytułu sprzedaży 256.980 litrów oleju przeznaczonego do celów opałowych bez prawidłowych oświadczeń nabywcy o ich przeznaczeniu oraz z tytułu użycia oleju przeznaczonego do celów opałowych niezgodnie z przeznaczeniem wbrew przepisom ustawy, czym spowodował uszczuplenie należności dla podatku akcyzowego w wysokości 351.429,00 zł, wypełniając w ten sposób znamiona

czynu z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, ponieważ działał w krótkich, comiesięcznych odstępach czasu, przy wykorzystaniu tej samej sposobności.

Ustalenia w przedmiocie zakresu i rozmiaru uszczuplenia podatku przez oskarżonego zostały poczynione w oparciu o wymienione w stanie faktycznym decyzje podatkowe dotyczące oskarżonego. Decyzje te zostały wydane przez organy specjalizujące się w wykrywaniu zaległości podatkowych, w zakresie ich działalności i brak było podstaw, żeby kwestionować ich ustalenia. Mimo iż Sąd, stosownie do treści art. 8 § 1 i 2 kpk, jest obowiązany samodzielnie dokonywać ustaleń okoliczności faktycznych i prawnych, jednakże powinien również zachować daleko posuniętą ostrożność przy kwestionowaniu legalności i prawidłowości prawomocnie wydanych decyzji administracyjnych (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 1.12.1998 r., sygn. IV KKN 492/97, publ. OSNKW 1999/1-2/5).

Tak więc chociaż decyzje administracyjne i podatkowe nie mają charakteru wiążącego jako dowody dla sądu orzekającego w sprawie, to jednak autorytet organów skarbowych i ich doświadczenie, które znajdują wyraz w szczególności i profesjonalności wydanych przez nie decyzji, przesądzają o tym, że decyzje te i poczynione w nich ustalenia w przedmiocie uszczuplenia należności publicznoprawnych należy uznać za miarodajne dla sprawy i stanowiące podstawę do ustalenia stanu faktycznego. W zasadzie więc zakwestionowanie ustaleń tego rodzaju decyzji podatkowych byłoby możliwe jedynie w sytuacji, gdyby Sąd rozpoznający sprawę karną stwierdził z urzędu wystąpienie przesłanek przemawiających za nieważnością decyzji albo podstawy do wznowienia postępowania podatkowego, co jednak nie miało miejsca w niniejszej sprawie. W okolicznościach przedmiotowej sprawy treść tych decyzji i poczynionych w nich ustaleń przemawia w sposób nie dopuszczający wątpliwości, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny, wszystkie ustalenia poczynione przez organy podatkowe przy wydawaniu decyzji administracyjnych zostały potwierdzone w postępowaniu sądowym.

Uznając oskarżonego za winnego, Sąd nie dopatrył się okoliczności wyłączających winę, oskarżony mógł kierować swoim postępowaniem, nie działał też w warunkach anormalnej sytuacji motywacyjnej. Nie zachodzą również żadne okoliczności wyłączające bezprawność. Oskarżony świadomie i z własnej woli nie dał posłuchu normie prawnej.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary Sąd uwzględnił rozmiary czynu, w tym czasokres jego popełnienia wynoszący 1 rok oraz niebagatelną wysokość uszczuplonych należności publicznoprawnych.

Sąd nie dopatrył się natomiast wystąpienia innych okoliczności łagodzących, oprócz dotychczasowej niekaralności oskarżonego.

Uwzględniając wszystkie powyższe okoliczności i kierując się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 13 § 1 kks, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 150 stawek dziennych grzywny, przyjmując przy uwzględnieniu art. 23 § 3 kks wysokość jednej stawki grzywny na kwotę 80 zł, jako odpowiadającą potencjalnym możliwościom zarobkowym oskarżonego.

Wskazać przy tym należy, że na podstawie art. 23 § 3 kks, stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ustalonego zgodnie z art. 53 § 4 kks, na podstawie ustawy z 10.10.2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679 z 2002 r. ze zm.), które w dacie orzekania wynosiło 1.850 zł, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1385). Oznacza to, że stawka dzienna grzywny dla oskarżonego nie mogła być niższa niż 62 zł, przy czym przy jej ustalaniu należało też uwzględnić fakt, iż oskarżony uzyskiwał w okresie czynu dochody z prowadzonej działalności gospodarczej.

W punkcie 2. wyroku na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

SSR Urszula Lewicka